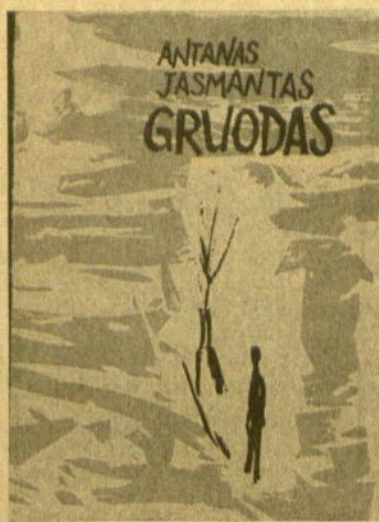

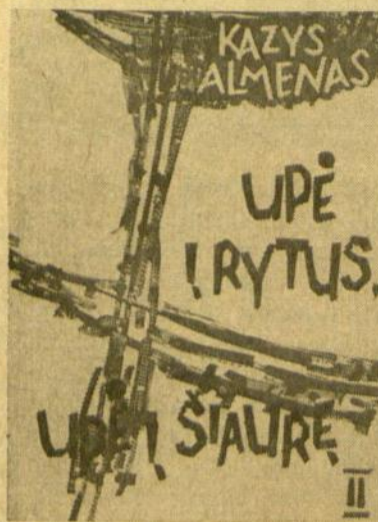
Koks yra mūsų naujųjų laureatų įnašas?

Antanas Jasmantas

Premijuotų knygų viršeliai, piešti P. Jurkaus

Kazys Almenas

Tik ką paskirtosios Lietuvos rašytojų draugijos premijos už 1965 ir 1964 metų geriausias laisvojo pasaulio lietuvių rašytojų knygas, kaip jau žinome, teko Antanui Jasmantui už eilėraščių rinkinį "Grūdodas" ir Kaziu Almeniui už dviejų tomų istorinio pamušalo dviem nuotykių romaną "Upė ir rytus, upė ir šiaurė".

Naujieji laureatai ir premijas laimėjęs knygos mūš literatūros raidoje yra gana išskirtinai įdomus faktas. Pirmiausia akin krinta dviejų mūsų rašytojų kartų reikšmingas atžymėjimas. Antanas Jasmantas yra kūrybingosios Bern. Brazdžio, Antano Vaičiūlaičio, Vinco Ramono, Jono Aisčio, Jurgio Jankaus kartos poetas. Gi Kazys Almenas, galėtume sakyti, yra pačios jauniausios mūsų rašytojų kartos atstovas, vos tik persirites per tris dešimtis, bren-

Nuo religinės gilumos ligi įprasmino nuotykiu KAZYS PRIESPYLIS

deš ir augęs jau pokario metais tėvynės netekusių žmonių butyje. Premijų paskyrimas šių dviejų kartų atstovams yra ne tik simboliškas, bet ir visai konkretus faktas, liudijantis dviejų mūsų rašytojų kartų bendrąją duoklę literatūriniam tautos aruodui, o taipgi kone estafetinį šuolį jos ateities tęstinumui.

Premijų paskyrimo pasitaikė net savotiškas supuolimas, kai abudu laureatai premijas gavo už savo debiutines knygas. Ta proga prisimintina, kad premijos debiutinėms knygoms mūsųose nėra kokia ypatinga naujiena. Vyresnioji karta dar puikiai žino, kaip kadaise nepriklausomoje Lietuvoje pirmą kartą skiriama valstybinė premija

taipgi laimėjo debiutantė Ieva Simonaitytė su savo pirmąja knyga — romanu "Aukštųjų Simonių likimas", tur būt, lig šiol pačiu geriausiu visoje Simonaitytės kūryboje.

Kiek Kazio Almeno premijavimo atveju krenta akysna jo amžiaus trisdešimtmetis, tiek Antano Jasmanto atveju autorias neskubėjimas su savąja poezija viešai pasirodyti. Juk Antano Jasmanto eilėraščių platus tesnis geros poezijos mėgėjų ratas teišvydo tik pokario metų periodinėje liet. spaudoje Vokietijoje, visai dar neįtariant, kad Antanas Jasmantas yra žinomas mūsų filosofas dr. Antanas Maceina. Maceinos vertybių ir kone mažiųjų žodžių

džių mūsų literatūros raidoje lieka taipgi gana staigmeninis, kito sau panašaus neturintis reiškinys.

Tačiau kiekvieną literatūros mėgėją turėtų labiausiai džiuginti ir jo dėmesį patraukti tai, kas šiomis knygomis atnešama mūsų literatūron. O atnešama, ko mūsųose dar nebuvo ir komes ne vienu atveju skaudžiai pasigesdavome.

Kai skaitome Antano Jasmanto premijuotuosius "Grūdodą" puslapius ir šį daznį vietoje turime stabtelėti ir pakartotinaį grožėtis nuosaikiai moderniais religiniais poeto posmais, tokiais paprastais, be jokio patoso, tik kasdieniškos lietuviškos buities įvaizdžiais pasi-puošusiais, pajuntame, kad šitokios savo religinės poezijos mes dar neturėjome. Ir poetinių priemonių lietuviškuoju drabužiu ir kone mažiųjų žodžių

šiltu santykiu su eilėraščių idėja Jasmanto eilėraščiai mūsų religinės minties poezijoje yra seniai lauktas jos kilstelėjimas aukštyn. Jasmanto poezija mūsųose yra taipgi akivaizdus įrodymas, kad religiniai posmai gali turėti nemažesnį filosofinį, net egzistencialistinį gilumą kaip ir specialiai ana kryptimi pasinešusieji. Todėl ir Jasmanto kūryboje netrūksta ir įtampos tarp šiapus ir Anapus, kas dar labiau poeto žodį ir mintį priartina prie šių dienų dabarties ir prie ateities vizijos. Visu savo kūrybos pobūdžiu Antano Jasmanto posmai yra, kaip ir Chagolio tapyba, atremti į savo praeities, į savo jaunų dienų įvaizdžių klodą, tačiau kalba šių dienų bendražmogiškųjų problemų bei rūpesčių balsu, pasilaikanti betgi autentišką lietuvišką tembrą.

Kazys Almenas su savo dvi-tomiu romanu "Upė ir rytus, upė ir šiaurė", manytume, dovanojo mums tai, ko labai pasigesdavome, kadais skaitydami Sienkivičiaus "Dykumose ir giriose". Ne kartą tada statydavome klausimą: kodėl mūsų rašytojai neparašo panašaus pobūdžio knygos, kurią skaitytum neatgaudamas kvapo dar ir dėl to, kad jos veikėjai būtų ne kokie lenkai, vokiečiai ar kiti kitoki, bet gyno kaulo lietuviai — ir dar kokie! Manytume, kad Almenas šią spragą dabar ne tik užkišo, bet, nepasitenkindamas vien tik nuotykiu dėl nuotykių, sukūrė ryškiai istoriniame fone ir skulptūrinių charakterių

Premijuotų knygų dar neskaiciusiemis dabar tenka tik išgirsti apie jų kartojamą mažiųjų žodžių ir kone mažiųjų žodžių

Kertinė Parastė

RANKRAŠČIAI IŠ LIETUVOS

Kai prieš kelerius metus B. Pasternako "Dr. Živago" rankraštis, prasiskverbęs pro geležinę uždangą, pasiekė laisvuosius Vakarus ir čia pirmą kartą buvo atspausdintas, atrodė, kad atsitiko tikrai kažkas nepaprasto. Nepaprastumas slėpėsi ne tiek pačios knygos kokiame nors išskirtiniame gerume, kiek lig tol Vakarams nežinotame fakte, kad po tiek metų smurto, dvasinio prievartavimo ir plunksnos pajungimo partijos molochui Sovietijoje dar tebėra rašytojų, vardan minties, turinio ir formos laisvės drįstančių rizikuoti net savo ir artimųjų likimu.

Kiek vėliau laisvojo pasaulio nuostaba dar padidėjo, kai Vakarų Europą įvairiais kanalais pasiekė rankraščiai ne kokių ten dar caro laikus prisimenančių senelių, bet keturiasdešimtmečių jau komunistinėje santvarkoje užaugintų ir subrendusių rusų rašytojų, tačiau atlaikiusių visus oficialiuosius ir neoficialiuosius "smegenų plovimus" ir savo dvasios gelmėse vis dėlto pasilikusių žmonėmis, bet ne robotais. Kiekgi ten tokių kaip Andrej Siniavsky ir J. Daniel už drąsą ir tikėjimą laisvu žmogumi išstremiama, metama į kalėjimus, uždaroma bepro-namiuose, norint užtenkti netikėtai pradėjusių tekėti požeminę kūrybos srovę, ardančią pačius XX amžiaus tironijos pamatus.

Neįtikėtina staigmena Vakarams buvo taipgi ne vien tik rusų, bet ir kitų, Maskvos pavergtų tautų kūrybinis nepalūžimas jau beveik pusšimtis metų besitęsiančioje jų naikinimo ir tautinių brouų nivieliavimo akcijoje. Eilės pavergtųjų tautų literatūrinis jaunimas, gimęs apie 1935 metus ir vėliau, perėjęs komjaunonių ir kitokias panašias organizacijas, net redagavęs komunistinius laikraščius, staiga lyg praregi ir nusigriebia nuo internacionalizmo užmaskuoto rusiškojo imperializmo, prakalbėdamas savo tautos balsu. Vie nu iš tokių čia prisimintinas prieš trejus metus "vėžio liga" numarintas dvidešimtdevynmetis ukrainiečių poetas Vasylij Simonenko, kurio poezija jau prasiveržė į laisvuosius Vakarus ir kurioje jis taip nedviprasmiškai demaskuoja rusiškojo komunizmo nusikaltimus ir išpažįsta begalinę meilę ir ištikimybę savo gimtajam kraštui ir savo tautai:

Iš meilės Tau sėju perlus į žmonių sielas,
Iš meilės Tau aš galvoju ir kuriu.
Amerika ir Rusija turi nutilti,
Kai aš su Tavimi, Ukraina, kalbu.

Šitokioje tad situacijoje ne kartą mūsųose tenka nugirsti lyg ir nepasitenkinimą. Kodėl tų rankraščių iš anapus sro-

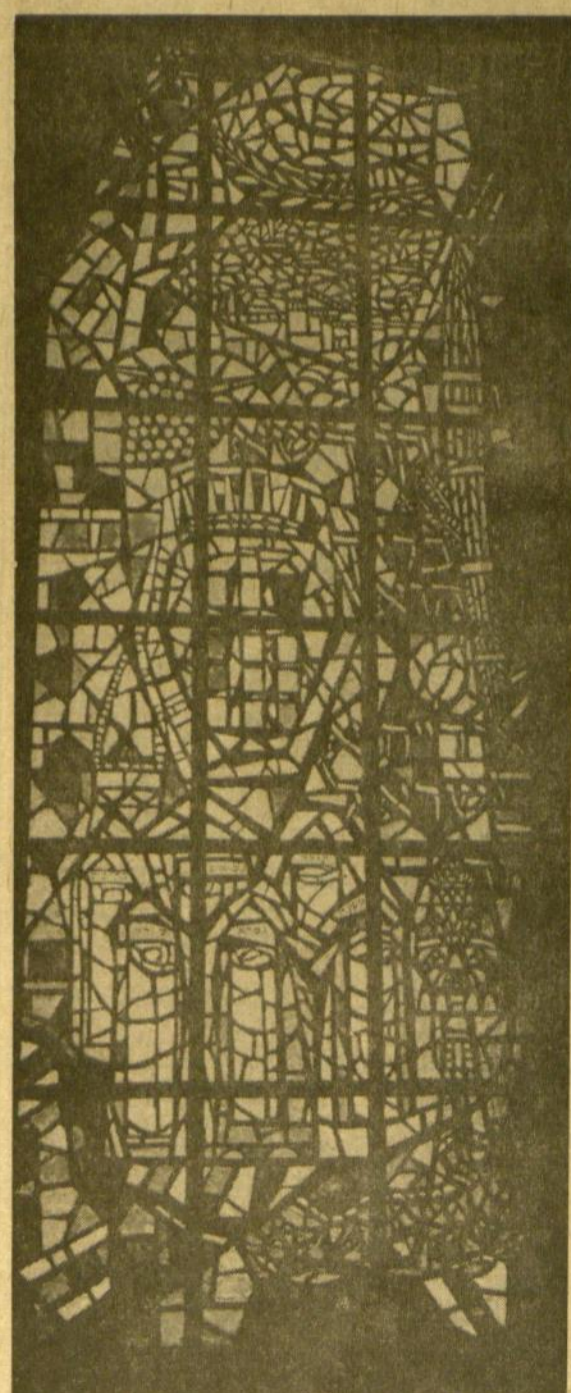
ADOLFAS VALEŠKA TARP KETURIŲ DIDŽIŲJŲ

Praeitą pirmadienį, gegužės 2 d., iškilmingai buvo dedikuotas Valdinių įstaigų centras Chicagoje (Civic centre, Randolph, Clark ir Dearborn gatvių kvartale), kuris už naują pastatą laimėjo vieną iš keturių didžiųjų 1966 m. architektūros garbės premijų. Ta pačia proga tenai atidaryta ir visų premijas laimėjusių objektų padidintų (40" x 40") nuotraukų paroda. Už universitetinio kvartalo išplanavimą premija buvo paskirta Illinojaus universiteto naujųjų pastatų grupei (Chicago Circle Campus, prie Cermak Rd.) ir už aplinkos išplanavi-

mą — Equitable pastatui (401 N. Michigan Ave.), kuriuos abu projektavo Skidmore, Owinge & Merrill architektai.

Vienintelė premija už dailiųjų menų pritaikymą architektūrai jury komisijos buvo pripažinta lietuviui dail. Adolfui Valeškai už jo suprojektuotus ir Valeškos dailės studijoje padarytus skaldyto stiklo vitražus Lanski koplyčiai Rodfei Zedek šventykloje, 5200 So. Hyde Park Blvd., Chicagoje.

Be šių keturių garbės premijų buvo paskirta dar 12 atžymėjimų architektams bei statytojams už įvairius architektūrinius laimėjimus. Šių premijų paskyrimą organizavo Amerikos Architektų institutas (A. I. A.) drauge su Chicago's Komercijos ir industrijos sąjunga (Chicago Association of Commerce and Industry), kurie laimėtojams premijas įteikė Congress viešbučio didžiojoje salėje suruoštuose pietuose balandžio 27 d. Architektūros paroda naujajame Valdinių įstaigų pastate truks visą gegužės mėnesį, o paskui bus kilnojama po visą Ameriką. Šalia visų Chicagos dienraščių, aprašiusių minėtųjų premijų laimėtojus ir įsidėjusių premijuotųjų objektų nuotraukas specialios "The Inland Architect" ir "Commerce" žurnalų laidos bus skiriamos laureatams pagerbti.

Premiją laimėjusieji dail. Adolfo Valeškos skaldyto stiklo vitražai Rodfei Zedek šventykloje, Chicagoje

Šiame numery:

- Rankraščiai iš Lietuvos.
- Koks yra mūsų naujųjų laureatų įnašas.
- Adolfas Valeška tarp keturių didžiųjų.
- Elenos Kuprevičiūtės koncertas Detroite.
- Lietuvių konferencijų banga 1916 m.
- Grafikos ir skulptūros draugystė.
- Pasauly nėra žnogiškų rankų.
- Trijų koncertas Chicagoje.
- Vergilijaus "Eneidė" lietuviškuose drabužiuose.
- Sunkiai sprendžiama vaikų literatūros problema.
- Popiežiaus žodis mokslininkams.
- Naujas a tomas „Muonium“.
- Kultūrinė kronika, filmų įvairumai.
- Spygiliai ir dygliai.

